

— Θά σου πετάξω τὸ ὀμμάτιον ἂν μὲ ἐγγίσης· ἐνθυμήσου, ὅτι ἡ ζωὴ σου κρέμαται ἀπὸ μίαν μόνην κλωστήν! εἶπεν ἡ Καρφίτσα.

Ἐνθὺ δὲ ἐμαλλοκόπου, μικρὸν κοράσιον εἰσελθὼν, ἐπῆρε τὴν Βελόνην καὶ ἤρχισε νὰ ράπτῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον ἐσύντριψε τὸν ὀφθαλμὸν τῆς, ἐπῆρε τὴν Καρφίτσαν, καὶ δέσαν τὴν κλωστήν περὶ τὸν λαιμὸν τῆς, ἐπροσπάθησε νὰ ράψῃ. Πλὴν δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ ἐξεκόλλησε τὴν κεφαλὴν τῆς· τότε ἔρριψε καὶ αὐτὴν εἰς τὰ σαράματα πλησίον τῆς συντριμμένης Βελόνης.

— Ἀξιόλογα εἴμεθα ἐδῶ, εἶπεν ἡ Βελόνη.

— Τώρα δὲν ἔχομεν πλέον νὰ φιλονεικῶμεν διὰ τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Καρφίτσα· φαίνεται ὅτι μὲ τὴν δυστυχίαν μᾶς ἤλθε καὶ ἡ γῶσις.

— Κρίμα ὅτι δὲν μᾶς ἤλθε προτῆτερα, ἐπανέλαβεν ἡ Βελόνη! Πόσον ὁμοιάζομεν τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι φιλονεικοῦν διὰ τὰ εὐτυχήματα των ἕωσθ' ἡ χάσουν, καὶ δὲν ἐνθυμοῦνται ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ παρὰ ἀφοῦ πέσουν μαζῆ εἰς τὴν λάσπην, ὡς τὸ ἐπάθαμεν καὶ ἡμεῖς!

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΟΡΑΗ

Ἐκ Παρισίων, 14 Ἰουνίου 1820.

Πρὸς τὸν Κύριον *Μαρόλην Ν. Τουμπάζην*
Εἰς *Μασσαλίαν*

Τιμιώτατε Κύριε *Τουμπάζη*,

Τὸ γράμμα σου δείχνει, ὅτι ἂν δὲν ἔλαβες καλὴν ἀνατροφήν, ὡς παραπονεῖσαι, ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ πολλοὺς καυχωμένους εἰς τὴν ἀνατροφήν των, ἐπειδὴ αἰσθάνθης τὴν δυστυχίαν τῆς πατρίδος σου, καὶ ζητεῖς ὡς φιλόστοργος αὐτῆς υἴος νὰ τὴν θεραπεύσης. Ἐδῶ κλεισμένην εὐρίσκεις τὴν ὁποίαν ἐπεθύμησες ἐπιστολήν πρὸς τοὺς Δημογέροντας. Ἄλλ' ἡ ἐπιστολή μου δὲν θέλει κατορθῶσει τίποτε, ἐὰν ἐσὺ, φίλε, ἐνωμένος μὲ τὸν τιμιώτατον ἀδελφόν σου, καὶ ἄλλους τινὰς συμπολίτας, φλεγόμενους μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον, δὲν παραστήσετε εἰς τὴν φαντασίαν σας, ὡς παρόντα, ὅλα τὰ μέλλοντα καλά. Κανεῖς δὲν ἤθελε κοπιᾶσειν νὰ φυτεύσῃ ἄμπελον, ἂν δὲν ἐνισχύετο ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ τρύγου. Πλειότερα νὰ σὲ γράψω δὲν μὲ συγχωρεῖ τὸ γῆράς μου. Ἐπειτα, τί ἄλλο δύναμαι νὰ σὲ εἶπω πλειότερον, παρὰ παιδείαν, παιδείαν, καὶ πάλιν καὶ πολλάκις παιδείαν; Μόνη ἡ παιδεία ἔχει νὰ θεραπεύσῃ τὰς κοινὰς τοῦ ταλαιπώρου γένους ἡμῶν δυστυχίας· ἡ παιδεία μόνη ἔχει νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν ἀνυπόφορον ζυγὸν τοῦ ἀχρειστάτου Σκυθικοῦ ἔθνους. Μακάριοι ὅσοι βοηθοῦν τὴν παιδείαν καὶ μὲ τὸν λόγον καὶ μὲ τὸ ἔργον· αὐτοὺς μόνους γνωρίζω γνησίους ἀπογόνων τῶν Ἑλλήνων!

ὅσοι ἀδιαφοροῦν εἰς αὐτὴν, ἢ καὶ τὴν πολεμοῦν, εἶναι Τούρκων, ὅχι Ἑλλήνων γεννήματα.

Ἦς γνήσιον υἴον καὶ φίλον τῆς Ἑλλάδος σ' εὐχομαι κατορθῶσειν τῶν καλῶν σου σκοπῶν!

Εἰς τὰς προσταγὰς σου
ΚΟΡΑΗ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

10.—Διατί πολλοὶ καπνοδόχοι καπνίζουσι;

Ὁ ἀήρ, ὁ ἐντὸς τοῦ σωλήνος τοῦ καπνοδόχου ὑπάρχων, θερμαινόμενος ἐξογκοῦται, διαστέλλεται, γίνεται ἐλαφρότερος καὶ ἐξέρχεται. Τὸν ἀντικαθιστᾷ δὲ ἀδιακόπως ὁ ἀήρ τοῦ δωματίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ θερμάστρα. Ὅταν αἱ θύραι τοῦ δωματίου καὶ τὰ παράθυρα ᾖναι κλειστὰ, ὁ δὲ σωλήν τοῦ καπνοδόχου πολὺ ὑψηλός, ὁ ἐν τῷ δωματίῳ ἀήρ δὲν προφθάνει ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀδιακόπως ἀραιούμενον καὶ ἀδιακόπως ἐκφεύγοντα ἀέρα. Ἐπὶ τέλους ὁ ἀήρ ὁ ἐν τῷ δωματίῳ ἀραιοῦται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ ἐν τῷ καπνοδόχῳ ἀήρ μετὰ τοῦ καπνοῦ καταπίπτει ἐντὸς τοῦ δωματίου, διότι ἐκεῖ εὐρίσκει μικροτέρην ἀντίστασιν. Ἄλλ' ἅμα ἀνοίξωμεν τὴν θύραν, ὁ ἐξωτερικὸς ἀήρ, ἐλευθέρως εἰσερχόμενος, ὠθεῖ τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου, τὸν ὁποῖον συμπαράσῃρει μετὰ τοῦ καπνοῦ, καὶ τὸν βιάζει νὰ ἐξέλθῃ μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ καπνοδόχου.

11.—Διατί τὸ πῦρ μᾶς θερμάστρας σβύνεται, ὅταν φράξωμεν ἐρμητικῶς τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην ὀπήν αὐτῆς;

Διότι πρὸς διατήρησιν τοῦ πυρὸς ἀπαιτεῖται ἡ ἀδιάκοπος παρουσία ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ὅστις διὰ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ ἀναζωπυρεῖ τὰς καισίμους ὕλας. Ἀλλὰ τὸ ἐμπεριεχόμενον ὀξυγόνον ἀδιακόπως καταναλίσκεται ἐνούμενον μετὰ τὴν καιομένην ὕλην. Ὅθεν, ὅταν κλείσωμεν ἐρμητικῶς τοὺς καπνοδόχους καὶ τὰς ὀπὰς, τὸ πρὸς καῦσιν συντελοῦν συστατικὸν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, τὸ ὀξυγόνον, ἐπὶ τέλους καταναλίσκεται, τὸ δὲ πῦρ σβέννυται. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἡ λυχνία σβέννυται ὅταν σκεπάσωμεν τὴν φλόγα τῆς διὰ καλύμματος.

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὴν μουσικὴν, εἶπε γάλλος τις, εὐρίσκουσιν οἱ ἰταλοὶ, μελετῶσιν οἱ γερμανοὶ, δημοσιεύουσιν οἱ γάλλοι, καὶ πληρώνουσιν οἱ ἄγγλοι.

* *

Ἐπιθέσατε ὅτι ἀδιάκριτος τις μυῖα πίπτει ἐντὸς ποτηρίου ζύθου. Ὁ μέλλων νὰ πῖνῃ αὐτὸ τί θὰ κάμῃ;

Ἄν ᾖναι ἄγγλος, θὰ πετάξῃ καὶ τὸ ποτήριον καὶ τὸν ζῦθον καὶ τὴν μυῖαν.